Súd:	Krajský súd Prešov
Spisová značka:	12Co/66/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu:	8819200385
Dátum vydania rozhodnutia:	25. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Karol Krochta
ECLI:	ECLI:SK:KSPO:2024:8819200385.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochtu a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Romana Lajoša v spore žalobcov: 1/ A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XX/XX, XXX XX D. E. F., 2/ A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XX/XX, XXX XX D. E. F., obaja zastúpení: Advokátska kancelária JUDr. Drobňák, s.r.o., so sídlom Sídlisko I 997, 093 01 Vranov nad Topľou, IČO: 47 255 528, proti žalovaným: 1/ G. A., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. XXX/XX, XXX XX C., právne zastúpený advokátom JUDr. Lukášom Kišeľakom, so sídlom Weberova 8, 080 01 Prešov, IČO: 42 083 591, 2/ H. I., J.. K. L. M., N. N. G. XX, XXX XX C., L.: XX XXX XXX, právne zastúpená advokátom JUDr. Felixom Neupauerom, so sídlom Dvořákovo nábrežie 8/A, 811 02 Bratislava – mestská časť Staré Mesto, IČO: 37 928 422, o zaplatenie náhrady škody v sume 4.547,12 eur a o zaplatenie nemajetkovej ujmy v sume 50.000,- eur a v sume 20.000,- eur, o odvolaní strán sporu proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. 11C/3/2019 – 531 zo dňa 14.12.2022 v spojení s dopĺňacím rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. 11C/3/2019 – 594 zo dňa 22.02.2023, takto

r o z h o d o l :

I. Potvrdzuje rozsudok v III. napadnutom vyhovujúcom výroku, čo do uloženia povinnosti žalovaného 1/ a 2/ zaplatiť žalobkyni 1/ titulom náhrady nemajetkovej ujmy sumu 30.000,- eur a vo zvyšnej časti tento III. napadnutý vyhovujúci výrok mení tak, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého žalovaného.

II. Potvrdzuje rozsudok v V. napadnutom vyhovujúcom výroku, čo do uloženia povinnosti žalovaného 1/ a 2/ zaplatiť žalobcovi 2/ titulom náhrady nemajetkovej ujmy sumu 15.000,- eur a vo zvyšnej časti tento V. napadnutý vyhovujúci výrok mení tak, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého žalovaného.

III. Potvrdzuje rozsudok v II., IV. a VI. napadnutom výroku.

IV. Žalobcom 1/ a 2/ v časti žaloby o náhradu nemajetkovej ujmy priznáva voči žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnom skončení veci.

V. Žalovaným 1/ a 2/ v časti týkajúcej sa odvolania žalobcov 1/ a 2/ voči II. napadnutému výroku priznáva voči žalobcom 1/ a 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnom skončení veci.

o d ô v o d n e n i e :

1. V záhlaví tohto rozhodnutia identifikovaným rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol tak, že cit.:

„I. Žalobu žalobcov v časti o zaplatenie náhrady škody v sume 4.547,12 eur z a m i e t a.

II. Žalovaný v 1.rade a žalovaný v 2. rade pokiaľ sa týka žaloby o náhradu škody majú voči žalobkyni v 1.rade a žalobcovi v 2.rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie v samostatnom uznesení, po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

III. Žalovaný v 1. rade a žalovaný v 2. rade sú p o v i n n í spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyni v 1. rade titulom náhrady nemajetkovej ujmy sumu vo výške 30.000 eur a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

IV. Žalobu žalobkyne v 1.rade o náhradu nemajetkovej ujmy v prevyšujúcej časti z a m i e t a .

V. Žalovaný v 1.rade rade a žalovaný v 2. rade sú p o v i n n í spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi v 2. rade titulom náhrady nemajetkovej ujmy sumu vo výške 15.000 eur a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

VI. Žalobu žalobcu v 2.rade o náhradu nemajetkovej ujmy v prevyšujúcej časti z a m i e t a .

VII. Žalobkyňa v 1.rade pokiaľ sa týka žaloby o náhrady nemajetkovej ujmy má voči žalovanému v 1.rade a žalovanému v 2.rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie v samostatnom uznesení, po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

VIII. Žalobca v 2.rade pokiaľ sa týka žaloby o náhrady nemajetkovej ujmy má voči žalovanému v 1.rade a žalovanému v 2.rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie v samostatnom uznesení, po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej“.

2. Po citácií ust. čl. 19 ods. 2 Ústavy SR, § 11, § 13 ods. 1 a 2, § 15 ods. 1, § 420 ods. 1 až 3, § 420a ods. 1 až 3, § 427 ods. 1 a 2, § 428, § 442 ods. 1, § 823 Občianskeho zákonníka, § 4 ods. 1 a 2 zákona č. 381/2001 Z. z., čl. 3 ods. 1 a 2, čl. 8, čl. 15 ods. 1 a 2, § 137, § 149, § 150 ods. 1 a 2, § 151 ods. 1 a 2, § 153 ods. 1 až 3, § 255 ods. 1, § 262 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) svoje rozhodnutie vecne dôvodil tým, že žalobcovia sa podanou žalobou domáhali zaplatenia náhrady škody v sume 4.647,12 eur voči žalovanému 1/ a náhrady nemajetkovej ujmy v sume 50.000,- eur vo vzťahu k žalobkyni 1/ a v sume 20.000,- eur vo vzťahu k žalobcovi 2/, ktorá im vznikla neoprávneným zásahom do ich súkromia tým, že ich dcéra A. B. zomrela následkom dopravnej nehody, ktorú preukázateľne zavinil žalovaný 1/, ktorého motorového vozidlo bolo poistené u žalovaného 2/. Poškodení, v danom prípade žalobcovia, sú preto oprávnení uplatniť svoj nárok na náhradu škody aj priamo proti poisťovateľovi, t. j. voči žalovanému 2/, čo potvrdil aj odvolací súd v jeho zrušujúcom uznesení. Vo vzťahu k nároku žalobcov o zaplatenie náhrady škody v sume 4.547,12 eur súd prvej inštancie uviedol, že na strane žalobcov ide o škodu, kde všetky predpoklady pre jej vznik boli naplnené a ktorú jednoznačne zavinil žalovaný 1/ s tým, že by ju mal nahradiť žalovaný 2/ z titulu zákonného poistenia, avšak ide o nárok na náhradu škody vo vyššej sume než je zákonom stanovená maximálna horná hranica pre túto škodu (t. j. 663,88 eur). Keďže suma 663,88 eur bola zahrnutá v poistnom plnení žalovaného 2/ v prospech žalobcov, žalobu v tejto časti zamietol ako nedôvodnú. Pokiaľ ide o nárok žalobcov na náhradu nemajetkovej ujmy podľa prvoinštančného súdu bolo nesporné, že protiprávnym konaním žalovaného 1/ bol spôsobený vážny následok, smrť dcéry žalobcov a tento sa dotkol žalobcov veľmi silným spôsobom, pretože došlo k smrti ich blízkeho príbuzného, v tom čase ešte ich maloletej dcéry. Nečakaným a šokujúcim úmrtím príbuzného, dcéry žalobcov došlo k tak závažnému, ničím nereparovateľnému zásahu do práva na ochranu ich osobnosti, spočívajúceho v obmedzení ich súkromného a rodinného života, že žiadna z morálnych foriem zadosťučinenia nie je a nemôže byť postačujúca, predpoklady pre priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch sú v danom prípade jednoznačne dané a boli splnené, táto skutočnosť bola potvrdená aj odvolacím súdom. Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy ako aj náhradu škody si žalobcovia uplatnili u žalovaného výzvou zo dňa 08.10.2018, na ktorú žalovaný 2/ odpovedal odmietavým stanoviskom zo dňa 25.10.2018. Žalobkyňa 1/ si výzvou pôvodne uplatnila sumu 40.000,- eur, kým žalobou žiadala sumu 50.000,- eur, čo odôvodnila najskôr ako sankciu pre postoj žalovaného 1/, ktorý sa im ani neospravedlnil za smrť ich dcéry a následne ako chybu v písaní, čo potvrdil aj jej právny zástupca. Žalobca 2/ si výzvou aj

žalobou uplatnil sumu 20.000,- eur. Keďže žalobkyňa 1/ dôvody rozdielu v sume pôvodne požadovanej nemajetkovej ujmy a žalovanej sumy, ničím bližšie neodôvodnila, respektíve jej vysvetlenia si odporujú, súd prvej inštancie vychádzal zo sumy nemajetkovej ujmy 40.000,- eur požadovanej ako dôvodnej u žalobkyne 1/. Pri určení výšky nemajetkovej ujmy osobitne u každého zo žalobcov prihliadol na vysokú intenzitu nepriaznivého následku, celkového konania, správania vinníka nehody, jeho zavinenie na nečakanom usmrtení blízkeho rodinného príslušníka žalobcov a zistenú intenzitu citového vzťahu medzi nimi ako aj na spoluzavinenie nebohej. Po zohľadnení všetkých vyššie uvedených skutočnosti mal prvoinštančný súd aj pri opätovnom prejednaní veci za to, že vo vzťahu k žalobcovi 1/ a 2/ je žiadaná suma nemajetkovej ujmy primeraná, pričom prihliadol aj na spoluzavinenie nebohej, ktoré určil vo výške 25 % s tým, že spoluzavinenie na strane žalovaného 1/, ktorý porušil predpisy o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky je väčšie ako na strane nebohej. V kontexte uvedeného bola žalobkyni 1/ priznaná nemajetková ujma vo výške 30.000,- eur a žalobcovi 2/ vo výške 15.000,- eur. O trovách konania rozhodol podľa zásady úspechu s tým, že žalobcovia boli v konaní plne úspešní, čo do uplatneného nároku.

3. V záhlaví tohto rozhodnutia identifikovaným dopĺňacím rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol tak, že cit.:

„I. Žalovaný v 1.rade má voči žalobkyni v 1. rade a žalobcovi v 2. rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie v samostatnom uznesení, po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

II. Žalovaný v 2. rade má voči žalobkyni v 1. rade a žalobcovi v 2. rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie v samostatnom uznesení, po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.“.

4. Označený rozsudok, v časti výrokov II., IV. a VI. včas podaným odvolaním napadli žalobcovia. Vo vzťahu k výroku II. uviedli, že boli aktívne legitimovaní k uplatnenej náhrade spôsobenej škody, ktorú zavinil žalovaný 1/ a ktorú mal nahradiť žalovaný 2/ titulom zákonného poistenia. Z tohto dôvodu pokladajú priznaný nárok na náhradu trov konania žalovaným v rozsahu 100 % za nedôvodný. Vo vzťahu k výrokom IV. a VI. uviedli, že ich nárok na náhradu nemajetkovej ujmy je bez akýchkoľvek pochybností nesporný, v dôsledku protiprávneho konania žalovaného 1/ došlo k tragickej a predčasnej smrti ich mal. dcéry, ktorá mala celý život pred sebou. Táto udalosť zásadným a negatívnym spôsobom ovplyvnila celú ich rodinu a jej fungovanie a usporiadanie, ich vzájomné vzťahy sú touto udalosťou trvalo a hlboko poznačené. Predmetná udalosť mala mimoriadne negatívny dopad na žalobkyňu 1/, ktorá v dôsledku smrti jej dcéry trpí vážnymi psychickými problémami, ktoré sú chronického charakteru a fakticky ju vyradili z pracovného aj bežného života. Žalobcovia ťažko zvládajú postoj žalovaného 1/, ktorý neprejavil ani náznak ľútosti nad svojim konaním, naopak spochybňuje každú položku v uplatnenom nároku o náhradu škody, v dôsledku čoho obaja žalobcovia opäť prežívajú pocity úzkosti a bolesti zo straty ich milovanej dcéry. Žalobkyňa 1/ namietala korekciu uplatneného nároku nemajetkovej ujmy prvoinštančným súdom zo sumy 50.000,- eur na sumu 40.000,- eur ako nedôvodnú, riadne odôvodnila ako k chybe v písaní došlo zo strany ich právnej zástupkyne, za čo ona nemôže niesť následky. Trvá na tom, že z jej strany nejde o taktizovanie a navyšovanie uplatnenej nemajetkovej ujmy. Naďalej trvajú na tom, že ich dcéra bola počas jazdy pripútaná bezpečnostným pásom, inak by pri takom náraze bola vymrštená z vozidla. Majú tiež za to, že žalovaný 1/ mal trvať na tom, aby sa nebohá pripútala, a pokiaľ to odmietla urobiť, nemal pokračovať v jazde. Nesúhlasia so spoluzavinením nebohej, keďže žalovaný 1/ ako šofér nesie zodpovednosť za pripútanie bezpečnostným pásom. Navrhli rozsudok v nimi napadnutej časti zmeniť v súlade s ich odvolacím návrhom.

5. Označený rozsudok, v časti výrokov III., V., VII. a VIII. včas podaným odvolaním napadol žalovaný 2/ poukazujúc na odvolacie dôvody uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. d/, f/, h/ CSP (iná vada konania, nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci). Namietal, že súd prvej inštancie sa dostatočne nevysporiadal s relevantnou právnou argumentáciou žalovaného 2/, konštantnou rozhodovacou činnosťou Najvyššieho súdu SR k otázke, resp. absencii priamej príčinnej súvislosti medzi dopravnou nehodou ako takou a zásahom do osobnostných práv žalobcov. Žalobcom priznanú sumu považuje za nepreskúmateľnú, svojvoľne priznanú, nezodpovedajúcu princípu proporcionality, zohľadňujúc, že by nemala byť priznaná vyššia náhrada než nevyhnutná na naplnenie účelu právnej úpravy náhrady nemajetkovej ujmy ako aj s ohľadom na odškodňovanie obetí trestných činov v zmysle

zákona č. 247/2017 Z.z.. Naplnenie satisfakčnej funkcie by v predmetnom konaní naplnila nižšia priznaná suma. Poukázal na iné rozhodnutia odvolacích súdov v konaniach o náhradu nemajetkovej ujmy za stratu blízkej osoby, závery vyplývajúce z nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 288/2017 zo dňa 05.12.2017 a rozhodnutie ESĽP. Prvoinštančný súd nepostavil svoj záver o primeranom nároku na konštruktívnej preskúmateľnej úvahe o všeobecnej primeranosti žalovaného nároku, od ktorej by odvodil priznanú náhradu žalobcom. Navyše zo strany súdu prvej inštancie nebolo posúdené splnenie, či porušenie prevenčnej povinnosti zo strany žalobcov v zmysle ust. § 415 Občianskeho zákonníka v rozpore s právnym názorom odvolacieho súdu v jeho zrušujúcom uznesení. Navrhol rozsudok v jeho napadnutej časti zmeniť v súlade s jeho odvolacím návrhom.

6. Označený rozsudok, v časti výrokov III., V., VII. a VIII. včas podaným odvolaním napadol žalovaný 1/ poukazujúc na odvolacie dôvody uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. b/, f/, h/ CSP (porušenie práva na spravodlivý proces, nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci). Namietal, že prvoinštančný súd nerešpektoval právne záväzný názor a pokyny odvolacieho súdu. Nespochybňuje, že došlo k splneniu zákonných predpokladov pre priznanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch žalobcom, nakoľko túto skutočnosť potvrdil odvolací súd v jeho zrušujúcom uznesení v bode 31. Poukázal na skutočnosť, že nebohá nebola pripútaná, čo súd prvej inštancie zohľadňuje, ale nedostatočne a zmätočným spôsobom, nakoľko nie je zrejmé, prečo mieru spoluzavinenia ustálil na 25 %. Takéto závery považuje za nesprávne a právne neudržateľné. Rozhodnutie pripútať sa bolo na nebohej, bola dostatočne rozumovo vyspelá a vekovo blízka žalovanému 1/, preto by mala niesť spoluzodpovednosť za svoje rozhodnutie. Poukázal aj na ďalšie vady rozhodnutia, napr. že súd prvej inštancie nezohľadnil skutočnosť, že nebohá nebola jediným dieťaťom žalobcom, títo majú aj ďalšie deti, s ktorými môžu rozvíjať svoje vzťahy, skutočnosť, že žalovaný 1/ bol právoplatne odsúdený v trestnom konaní ako aj ďalšie dôvody pre poníženie nároku žalobcov. Priznané plnenie považuje za neprípustný a nezákonný odklon od názoru vyjadreného Ústavným súdom SR v náleze III. ÚS 288/2017 zo dňa 05.12.2017 ako aj so zrušujúcim rozhodnutím odvolacieho súdu.

7. K odvolaniam žalovaných sa vyjadrili žalobcovia, ktorí sa stotožňujú s vyjadrením žalovaného 1/, že súd prvej inštancie správne ustálil, že podmienky na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy pre žalobcov sú splnené. Poukázali na právnu záväznosť trestného rozkazu sp.zn. 1T/47/2018, na nedôvodnosť tvrdení žalovaných uvádzaných v ich odvolaniach. Poukázali na zásadné následky, ktoré do ich životov dopravná nehoda priniesla, okrem smrti ich dcéry, napr. vplyv na ich manželský život. Žalovaný 1/ vážnym spôsobom porušil zákonnú povinnosť, čo bolo jednoznačne preukázané v trestnom konaní. V ostatnom zotrvali na svojich doterajších vyjadreniach a návrhoch.
8. Žalovaný 1/ sa vyjadril k odvolaniu žalobcov a odvolaniu žalovaného 2/. Zotrval na svojich vyjadreniach a odvolacích návrhoch.

9. K vyjadreniam žalovaným zaslali repliku žalobcovia. Zotrvali na svojich vyjadreniach a odvolacích návrhoch.

10. K vyjadreniu žalobcov zaslal repliku žalovaný 1/. Zotrval na svojich vyjadreniach a odvolacích návrhoch.

11. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolania boli podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenými subjektami (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP), preskúmal rozhodnutie v jeho napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na svojej úradnej tabuli a na svojej webovej stránke najmenej 5 dní vopred (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že boli splnené podmienky tak pre čiastočné potvrdenie (§ 387 ods. 1, § 390 CSP) ako i pre čiastočnú zmenu (§ 388, § 390 CSP) napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie.

12. Z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd prejedná vec v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať, nemusí byť pritom daná odpoveď na každú námietku alebo argument

v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS/78/05).

13. Keďže odvolanie nebolo podané proti výroku I. o zamietnutí žaloby v časti o zaplatenie náhrady škody v sume 4.547,12 eur, tento výrok v zmysle ust. § 367 ods. 2 CSP nadobudol právoplatnosť.

14. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu boli teda výroky II. až VIII. napadnutého rozsudku, ktorými súd prvej inštancie rozhodol o trovách konania vo vzťahu k žalobe o náhradu škody (výrok II.), o náhrade nemajetkovej ujmy vo vzťahu k žalobkyni 1/ (výrok III. a IV.), o náhrade nemajetkovej ujmy vo vzťahu k žalobcovi 2/ (výrok V. a VI.) a o trovách konania vo vzťahu k žalobe o náhradu nemajetkovej ujmy (výrok VII. a VIII.).

15. Vo vzťahu k odvolacím námietkam žalovaného 2/ odvolací súd v prvom rade zdôrazňuje, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale iba na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia, preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované zákonné právo strany sporu na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani aby prebral a riadil sa ním predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj napr. IV.ÚS 252/2004, I.ÚS 50/2004, II.ÚS 3/1997, II.ÚS 251/2003). Za porušenie tohto základného práva teda nemožno považovať neúspech, resp. nevyhovenie návrhu v konaní. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že súd zistí po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení, skutkový (skutočný) stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodne za predpokladu, že jeho skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a neboli prijaté v zrejmom omyle konajúceho súdu, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu súdom by bolo možné uvažovať len vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel alebo význam. Stručne možno zhrnúť, že odlišný názor strany sporu vo vzťahu k hodnotiacemu úsudku súdu nečiní rozsudok nepreskúmateľným ani nezákonným. Napokon je potrebné dodať, že terajšia právna úprava vyplývajúca z Civilného sporového poriadku, konkrétne z ust. § 387 ods. 3, umožňuje odvolaciemu súdu zaoberať sa vo vlastnom odôvodnení rozhodnutia aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie, z čoho vyplýva, že zákonodarca čiastočnú neodôvodnenosť rozhodnutia nepovažuje za takú vadu konania, ktorá by stranám sporu odnímala možnosť konať na súde. Odvolací súd uvádza, že táto odvolacia námietka nebola naplnená.

16. Za inú vadu konania v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. d) CSP sa považuje procesná vada, ktorá nie je subsumovateľná pod ostatné odvolacie dôvody, pokiaľ mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (napr. nesprávne realizovanie manudukačnej povinnosti súdu, vykonanie nezákonne získaného dôkazu, porušenie povinnosti viazanosti súdu iným rozhodnutím), pričom jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, nie zmätočnosť súdneho rozhodnutia. Takáto vada však v posudzovanej veci indikovaná nebola.

17. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že v konaní pred súdom prvej inštancie bolo v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie nevyhnutné pre posúdenie predmetnej sporovej veci. Z uvedeného vychádzal aj odvolací súd v zmysle ust. § 383 CSP. Odvolací súd na tomto mieste zdôrazňuje, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktorý objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (pozri rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj

strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoj nárok alebo sa bráni proti jeho uplatneniu, a to v každom štádia civilného procesu. Z obsahu spisu mal odvolací súd za preukázané, že táto odvolacia námietka naplnená nebola.

18. K námietke o nesprávnom právnom posúdení vecí odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Podľa odvolacieho súdu ani táto odvolacia námietka nebola naplnená.

19. Žalobcovia si podanou žalobou uplatnili, o. i. náhradu nemajetkovej ujmy v súvislosti so zásahom do ich osobnostných práv, ktorý má základ v dopravnej nehode, pri ktorej prišla o život ich maloletá dcéra.

20. V prvom rade odvolací súd pripomína, že o žalobnom nároku žalobcov prvoinštančný súd už raz rozhodol, a to rozsudkom č. k. 11C/3/2019-214 zo dňa 02.11.2020 tak, že cit.:

„I. Žalovaný v 1. rade je povinný zaplatiť žalobkyni v 1. rade a žalobcovi v 2. rade z titulu náhrady škody sumu vo výške 4.547,12 EUR a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobu žalobcov v časti o zaplatenie náhrady škody v sume 100 eur zamieta.

III. Žalobkyňa v 1.rade a žalobca v 2. rade pokiaľ sa týka žaloby o náhradu škody majú voči žalovanému v 1.rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 96% s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie v samostatnom uznesení.

IV. Žalovaný v 1. rade a žalovaný v 2. rade sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyni v 1. rade titulom náhrady nemajetkovej ujmy sumu vo výške 50.000 EUR a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

V. Žalovaný v 1.rade rade a žalovaný v 2. rade sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi v 2. rade titulom náhrady nemajetkovej ujmy sumu vo výške 20.000 EUR a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

VI. Žalobkyňa v 1.rade pokiaľ sa týka žaloby o náhrady nemajetkovej ujmy má voči žalovanému v 1.rade a žalovanému v 2.rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie v samostatnom uznesení.

VII. Žalobca v 2.rade pokiaľ sa týka žaloby o náhrady nemajetkovej ujmy má voči žalovanému v 1.rade a žalovanému v 2.rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie v samostatnom uznesení.“.

21. Krajský súd v Prešove o odvolaní žalovaných rozhodol uznesením č. k. 19Co/45/2021-445 zo dňa 12.05.2022 tak, že cit.:

„Zrušuje rozsudok v jeho napadnutej časti, t. j. okrem výroku o zamietnutí žaloby o zaplatenie sumy 100,- eur a v rozsahu zrušenia vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.“.

22. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd o. i. uviedol:

„27. Podľa názoru odvolacieho súdu v prejednávanje veci existujú podmienky na to, aby žalobcom bola priznaná nemajetková ujma. Je nepochybným, že usmrtením dcéry žalobcov došlo k enormnému negatívnemu zásahu do ich rodinného života a citovej sféry. Nemožno poprieť, aby pre rodiča bola nejaká iná väčšia ujma ako náhla a tragická nezvratná strata milovaného dieťaťa. Úmrtie A. je nutné posudzovať

ako nezvratný zásah do života jej rodičov, a to vo veku nedožitých XX rokov, čo je možné a nevyhnutné spájať so stratou umožnenia vidieť ju dospievať, tešiť sa z jej úspechov, zdieľať s ňom chvíle radosti aj starosti. Tieto následky zásahu do súkromného a rodinného života žalobcov ako rodičov nepochybne sú trvalými, ktoré môže zmierniť iba čas a láska ostatných rodinných príslušníkov a blízkych, no v živote žalobcov už tieto nikdy úplne nevymiznú.“

23. Vo vzťahu k výške náhrady nemajetkovej ujmy uviedol:

„35. Súd prvej inštancie tak predčasne určil výšku náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá musí podlieha vyhodnoteniu okolnosti prejednávanej veci. Základom úvahy musí byť zistenie takých skutočností, ktoré súdu umožňujú založiť úvahu na určitom kvalitatívnom posúdení základných súvislostí daného prípadu. Vychádzať je treba zo zisteného skutkového stavu a opierať sa o úplné a preskúmateľné hľadiská, ktorými sú predovšetkým zistená závažnosť ujmy a zistené okolnosti, za akých k neoprávnenému zásahu do osobnosti žalobcov ako fyzických osôb došlo.

41. Úlohou súdu prvej inštancie bude opätovne prejednať nárok žalobcov, vyhodnotiť subjekt oprávnený na náhradu nákladov spojených s pohrebom neb. A., ustáliť ich primeranú výšku, vo vzťahu k výške nemajetkovej ujmy náležite zvážiť adekvátnu sumu, zaoberať sa tvrdeným spoluzavinením neb. A. a prípadne aj jej rodičov (čo je v odvolaní namietané s poukazom na podľa § 415 OZ) a vyhodnotiť aj ďalšie odvolacie námietky a opätovne vo veci rozhodnúť po posúdení vyššie uvedených kritérií. Nové rozhodnutie bude musieť súd prvej inštancie náležite odôvodniť tak, aby zodpovedalo ust. § 220 CSP a to nie opisným spôsobom. V novom rozhodnutí opätovne súd prvej inštancie rozhodne aj o všetkých trovách konania.“.

24. V súvislosti s odvolacou námietkou žalovaného 2/ vo vzťahu k existencii jeho pasívnej vecnej legitimácie ako poisťovne, odvolací súd odkazuje na dôvody uvedené v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6MCdo/1/2016 zo dňa 31.07.2017. Pri výklade a aplikácií právnych predpisov nemožno opomínať ich účel a zmysel, pričom platí, že súd nie je absolútne viazaný doslovným znením zákona, ale sa od neho smie odchýliť, ak to vyžaduje účel zákona, história jeho vzniku, systematická súvislosť a podobne. Odvolací súd ďalej poukazuje na právny názor Najvyššieho súdu SR v označenom rozhodnutí, podľa ktorého dôvodom, pre ktorý v čase prejednávanej veci neprichádza do úvahy predloženie veci veľkému senátu bolo to, že v čase nasledujúcom po rozhodnutiach Najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/168/2009 a sp. zn. 3Cdo/301/2012 a zároveň predchádzajúcom rozhodovaní v prejednávanej veci spornú právnu otázku riešil a tiež vyriešil Ústavný súd SR. Tento skutočne vo viacerých ním posudzovaných veciach odmietol sťažnosti poisťovní namietajúcich porušenie základných práv rozhodnutiami všeobecných súdov ustaľujúcimi krytie aj nemajetkovej ujmy pozostalých poistením podľa zákona o povinnom zmluvnom poistení. V rámci odôvodnenia uznesenia sp. zn. III. ÚS 666/2016 zo dňa 11.10.2016 Ústavný súd SR uzavrel, že pojem „škoda“ použitý v zákone č. 381/2011 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla je ústavne konformným spôsobom interpretovateľný extenzívne tak, že zahŕňa aj nemajetkovú (imateriálnu) ujmu podľa ustanovení Občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti s cieľom maximálnej možnej miery rešpektovania cieľov relevantnej unijnej regulácie. Takýto záver je potrebné považovať za „obraznú vnútroštátnu bodku“ s diskusiou na tému krytia nárokov pozostalých po obetiach dopravných nehôd na náhradu nemajetkovej ujmy povinným zmluvným poistením zodpovednosti za škodu a pasívnej legitimácie povinných zmluvných poisťovní v konaniach o náhradu nemajetkovej ujmy pred všeobecnými súdmi (k tomu pozri aj rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5Co/41/2019, sp. zn. 5Co/21/2021, sp. zn. 22Co/43/2022, sp. zn. 22Co/25/2022, sp. zn. 3Co/11/2022, sp. zn. 19Co/13/2022).

25. Odvolací súd súčasne poukazuje na bod 13. odôvodnenia rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/230/2017 zo dňa 28.03.2019, z ktorého vyplýva: „Na zasadnutí občianskoprávneho kolégia dovolacieho súdu, ktoré sa konalo 9. októbra 2018 bolo schválené na uverejnenie v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky aj rozhodnutie z 31. júla 2017 sp. zn. 6 MCdo 1/2016, ktoré bolo publikované v zbierke č. 8/2018 pod č. R 61/2018 v znení právnej vety: „Škodou pre účely zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zmien a doplnení je aj nemajetková ujma spočívajúca v zásahu do osobnostných práv pozostalých obete dopravnej nehody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla. V spore o náhradu takejto ujmy je poisťovňa pasívne legitimovaná“. V uvedenom rozhodnutí dovolací súd vysvetlil, že pri výklade pojmu

škoda pre účely zákona č. 381/2001 Z. z. treba vychádzať z chápania tohto pojmu v komunitárnom práve, pretože citovaný zákon bol výsledkom transpozície smerníc Európskej únie, ktoré boli nahradené toho času platnou smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2009/103/ES zo 16. septembra 2009 o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel a o kontrole plnenia povinnosti poistenia tejto zodpovednosti. Táto smernica síce nedefinuje pojem škoda, ale z jej textu je zrejmé, že pod týmto pojmom rozumie osobnú ujmu a škodu na majetku, resp. používa slovné spojenie utrpenie „ujmy alebo škody“, či používa pojmy „akákoľvek ujma alebo škoda“ alebo „akákoľvek škoda“, z čoho je zrejmé, že komunitárne právo chápe škodu ako majetkovú a aj nemajetkovú ujmu, resp. za ujmu považuje škodu majetkovú a aj nemajetkovú.

26. Prezentovaný právny názor je súčasne aj odpoveďou na odvolaciu námietku žalovaného 2/, ktorý namietal, že prvoinštančný súd sa nedostatočne vysporiadal s absenciou priamej príčinnej súvislosti medzi dopravnou nehodou ako takou a zásahom do osobnostných práv žalobcov, ktorá je týmto podľa odvolacieho súdu daná.

27. Ustanovenia § 11 a § 13 ods. 1, 2 a 3 Občianskeho zákonníka patria k normám s relatívne neurčitou hypotézou, t. j. k normám, ktorých hypotéza nie je ustanovená právnym predpisom a ktoré tak prenechávajú súdu, aby podľa svojho uváženia v každom jednotlivom prípade sám hypotézu právnej normy z vopred neobmedzeného okruhu okolností vymedzil. Je teda na súde, aby z okolností konkrétnej veci dospel k záveru, či určitá osoba má nárok na ochranu a ak áno, na akú, v akej výške. Rozhodnutie súdu má pritom zodpovedať všeobecne prijímaným predstavám spoločnosti o spravodlivosti, zdravému rozumu, aj zásade primeranosti, ktorá je vlastná európskej právnej kultúre.

28. Zo znenia § 11 Občianskeho zákonníka vyplýva, že do rámca všeobecnej úpravy ochrany osobnosti patrí aj právo na súkromie. Obsah práva na súkromný život, ktorý je chránený, interpretoval v niektorých svojich rozhodnutiach, aplikujúc článok 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, Európsky súd pre ľudské práva. Podľa tohto súdu by bolo príliš reštriktívnym limitovať tento pojem na „vnútorný kruh“, v ktorom môže jedinec viesť svoj vlastný život podľa svojich predstáv a úplne z neho vylúčiť svet do tohto kruhu nezahrnutý. Rešpektovanie súkromného života musí taktiež zahŕňať do určitej miery aj právo vytvárať a rozvíjať vzťahy s ostatnými ľudskými bytosťami (Európsky súd pre ľudské práva, rozsudok vo veci Niemitz proti Nemecku zo 16.12.1992, sť.č. 13710/88).

29. Zásah do emocionálnej sféry fyzickej osoby, spôsobený protiprávnym konaním tretej osoby, následkom ktorého je úmrtie blízkej osoby, zakladá právo domáhať sa ochrany osobnosti podľa ustanovení Občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti. Pod uvedené je potrebné subsumovať aj právo sekundárnych obetí (rozumej obetí, ktoré fyzicky ani nemuseli byť prítomné), ktoré v dôsledku straty primárnej obete pri dopravnej nehode utrpeli ujmu v podobe duševných strastí, smútku, úzkostí, starostí, či beznádeje ako zásahu do ich osobnostných práv.

30. Zmyslom a cieľom poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou dopravných prostriedkov je pokryť z poistenia náhradu ujmy v najširšom význame slova. Riziko vzniku škôd pri prevádzke dopravných prostriedkov je vysoké a nie je opodstatnené obmedzovať poistné plnenie a prenášať ho na osoby, ktoré práve za účelom nepredvídateľných situácií sú povinne zmluvne poistené, vrátane vodičov (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Cdo/228/2012).

31. Z obsahu preskúmavaného spisu vyplýva, že dcéra žalobcov A. B., nar. XX.XX.XXXX utrpela ako spolucestujúca pri dopravnej nehode dňa XX.XX.XXXX ťažké zranenia nezlučiteľné so životom, ktorým na mieste nehody podľahla.

32. Vinníkom dopravnej nehody, pri ktorej bola usmrtená dcéra žalobcov, je v zmysle trestného rozkazu Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 1T/47/2018 zo dňa 31.05.2018 žalovaný 1/, ktorý bol uznaný vinným z prečinu usmrtenia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. h) Trestného zákona, za čo mu bol uložený podľa § 149 ods.2 Trestného zákona, § 38 ods. 3 a § 36 písm. l) Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 24 mesiacov s podmienečným odkladom, pričom súd určil skúšobnú dobu podmienečného odkladu na 36 mesiacov, rovnako v zmysle § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona mu bol uložený trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel všetkých druhov v trvaní 48 mesiacov.

33. Žalovaný 1/ (poistený) mal v čase dopravnej nehody so žalovaným 2/ (H. I., J.. K. L. M. – poisťovateľ) uzatvorenú poistnú zmluvu č. XXXXXXXXXX/XXXXXXXXXX o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla.

34. Pokiaľ ide o odvolaciu námietku žalovaného 2/, že nie sú splnené zákonné predpoklady pre priznanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch žalobcom, s touto námietkou žalovaného 2/ sa odvolací súd náležite vysporiadal vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí v tejto veci, kedy uznesením č. k. 19Co/45/2021-445 zo dňa 12.05.2022 rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcom výroku zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie. Dôvodom zrušenia prvoinštančného rozsudku zo dňa 02.11.2020 bolo nedostatočné zohľadnenie všetkých podstatných okolností pri ustaľovaní výšky nemajetkovej ujmy, skutočnosť, že nárok žalobcov na náhradu nemajetkovej ujmy je ako taký nepochybne daný nespochybnil, naopak doplnil právnu argumentáciu na podporu týchto záverov. S ohľadom na túto skutočnosť sa odvolací súd touto odvolacou námietkou žalovaného 2/ podrobnejšie nebude zaoberať, odkazuje na vyššie identifikované zrušujúce uznesenie, predovšetkým na bod 27. tohto uznesenia.

35. Nakoľko ani odvolací súd nemá pochybnosti o tom, že nárok žalobcov, čo do základu je daný, v ďalšom považoval za potrebné sa vysporiadať s tým, aká výška náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je dostatočná a primeraná s ohľadom na daný skutkový stav.

36. V prvom rade odvolací súd považoval za potrebné vysporiadať sa s námietkami strán sporu ohľadom spoluzavinenia nebohej A. B..

37. Žalobcovia spochybňovali závery znalcov v otázke, či nebohá A. B. bola v čase dopravnej nehody pripútaná alebo nie.

38. Z pripojeného trestného spisu sp. zn. 1T/47/2018, konkrétne zo zápisnice o výsluchu znalca zo dňa 22.03.2018 vyplýva, že na základe vyšetrovacích okolností je podľa znalca možné predpokladať, že v čase dopravnej nehody sa nebohá nachádzala na mieste spolujazdca vpredu vedľa vodiča, pričom nebola pripútaná.

39. Rovnako, zo znaleckého posudku č. XXX/XXXX J. XXX/XXXX, vyhotoveného znalcami v odbore zdravotníctva a farmácie, odvetvie súdne lekárstvo A. O. H. a A. A. H. v rámci vyššie identifikovaného trestného konania vyplýva, že nebohá sa nachádzala na mieste spolujazdca vpredu, vedľa vodiča, pričom pripútaná nebola.

40. Pokiaľ strana sporu chce spochybniť závery znalcov, je jej povinnosťou predložiť k týmto svojim tvrdeniam také procesne relevantné dôkazné prostriedky, ktoré by jednoznačne odborné závery znalcov spochybnili. Obsah spisu nenasvedčuje tomu, že by žalobcovia týmto spôsobom postupovali vo vzťahu k znaleckého posudku č. XXX/XXXX J. XXX/XXXX vyhotovenom znalcami A. O. H. a A. A. H., z ktorého vychádzal súd prvej inštancie, pokiaľ ide o ustálenie otázky, či nebohá v čase dopravnej nehody bola pripútaná. V kontexte uvedeného možno uzavrieť, že žalobcovia k svojim tvrdeniam spochybňujúcim závery vyššie spomínaných znalcov nepredložili také procesne relevantné dôkazné prostriedky, ktoré by jednoznačne odborné závery týchto znalcov spochybnili o to viac, že nová právna úprava civilného procesu (zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok) kladie väčší dôraz na procesnú aktivitu strán. So zreteľom na uvedené, aj odvolací súd vychádzal zo znaleckých posudkov č. XXX/XXXX J. XXX/XXXX, z ktorých nepochybne vyplýva, že nebohá A. B. v čase dopravenej nehody pripútaná nebola.

41. Vo vzťahu k odvolacím námietkam týkajúcich sa posudzovania spoluzavinenia poškodenej, odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že skúmanie zavinenia poškodenej na vzniku škody (§ 441 Občianskeho zákonníka) vykonáva súd v civilnom sporovom konaní aj bez návrhu (R 22/1979) a skúmanie tejto otázky nespadá do rozsahu viazanosti súdu v civilnom sporovom konaní inými rozhodnutiami (§ 193 tretia veta CSP), pretože trestným rozsudkom o odsúdení žalovaného bol súd prvej inštancie viazaný len v rozsahu rozhodnutia o tom, že bol spáchaný konkrétny skutkovo vymedzený trestný čin a že ho spáchal žalovaný, z čoho vyplýva, že rozhodnutie, ktorým bol páchateľ trestného činu uznaný za vinného neznamená, že škoda bola spôsobená výlučne jeho zavinením. Ak sa okrem páchateľa trestného činu na vzniku škody podieľalo aj konanie alebo opomenutie poškodeného, nie je súd v civilnom sporovom konaní o nároku na náhradu škody (nemajetkovej ujmy) pri posúdení

spoluzavinenia poškodeného viazaný výrokom o vine páchateľa (pozri napríklad rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 25Cdo/818/2004 zo dňa 14.10.2004 alebo rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 25Cdo/612/2017 zo dňa 31.01.2018).

42. Vychádzajúc z uvedeného a s poukazom na to, že žiadna zo satisfakcií podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka nie je dostatočná vo vzťahu k závažnosti zásahu do osobnostných práv žalobcov, má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie postupoval vecne správne a zákonné, keď priznal žalobcom náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. U žalobcov zároveň zohľadnil skutočnosť, ktorá bola v konaní preukázaná, a teda, že nebohá A. B. nebola v čase dopravnej nehody pripútaná bezpečnostným pásom, čím primárna obeť nehody takýmto spôsobom svojím zavinením prispela k vzniknutej ujme. Z uvedeného dôvodu odvolací súd považoval za dôvodné krátiť požadovanú výšku náhrady nemajetkovej ujmy o 25 %. Odvolací súd súhlasí s argumentáciou žalobcov, že žalovaný 1/ ako vodič je povinný dbať na to, aby všetky osoby, ktoré sú vo vozidle boli riadne pripútané, no súčasne prihliadol na skutočnosť, že nebohá v čase dopravnej nehody bola vo veku blízkom dospelosti, teda vo veku, kedy bola schopná si plne uvedomovať dôležitosť použitia bezpečnostného pásu. Nemožno sa však stotožniť s argumentáciou žalovaných, ktorí namietajú nedostatočné zohľadnenie miery spoluzavinenia nebohej na vzniknutej škode a doslova sa snažia odviesť pozornosť od zodpovednosti za protiprávne konanie žalovaného 1/, ktorý sa preukázateľne plne nevenoval vedeniu motorového vozidla, rýchlosť jazdy neprispôsobil situácií na vozovke a nerešpektoval zákon o pozemných komunikáciách, akcentujúc na v rozhodnutí súdu prvej inštancie nepovšimnuté porušenie prevenčnej povinnosti žalobcov, ktoré však samo o sebe, by už podľa názoru odvolacieho súdu nebolo spôsobilé privodiť iný záver pri ustaľovaní výšky náhrady za nemajetkovú ujmu.

43. Čo sa týka závažnosti vzniknutej ujmy, aj keď je daná súdu možnosť autonómnej interpretácie veci, ktorú má posúdiť keďže musí vychádzať z individuálnych okolností každej prejednávanej veci, ktoré vyplynú zo skutkových zistení, je možné pri stanovení výšky náhrady nemajetkovej ujmy vychádzať z názoru vyjadreného v rozhodnutí Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 4Tdo1402/2015 z 12.04.2016. Podľa tohto názoru súdu pri úvahách o výške náhrady nemajetkovej ujmy treba vychádzať z princípu proporcionality a zohľadňovať okolnosti tak na strane poškodeného (pozostalého) - najmä intenzitu jeho vzťahu so zomretým, ich vek, otázku komplexnej existenčnej závislosti pozostalého od usmrtenej osoby, či prípadné poskytnutie satisfakcie pozostalým, ako aj okolnosti na strane pôvodcu ujmy - najmä jeho postoj k prejednávanej veci, dopad udalostí do jeho duševnej sféry a mieru zavinenia, eventuálne spoluzavinenie usmrtenej osoby. Tvrdenie o preukázaní požadovaných skutočností je na žalobcovi. Odvolací súd v tomto smere nemal žiadne pochybnosti o úprimnosti vyjadrení žalobcov. Duševné útrapy spojené s prežívaním usmrtenia blízkej osoby je potrebné pre účely stanovenia výšky náhrady posudzovať primárne z pohľadu obyčajného (priemerného) človeka a jej prípadné zníženie alebo zvýšenie je možné odvinúť iba od okolností, ktoré sú v rámci trestného konania riadne doložené a preukázané poškodeným. Názor vyplývajúci z tohto rozhodnutia je podľa odvolacieho súdu, pri absencii konkrétne právnou normou definovaných kritérií akceptovateľný bez ohľadu na to, že nejde o názor najvyššej súdnej autority Slovenskej republiky, ale autority iného členského štátu Európskej únie, s ktorým má však Slovenská republika spoločnú históriu a príbuznú právnu úpravu. K obdobným kritériám sa priklonil aj Ústavný súd Českej republiky v náleze I. ÚS 2844/14 z 22.12.2015 (bod 53). Na druhej strane však treba poznamenať, že výskyt rozdielnych rozhodnutí v skutkovo rovnakých, prípadne podobných veciach je prirodzenou súčasťou v zásade každého súdneho systému, ktorý nie je založený na precedensoch ako prameňoch práva (viď m. m. nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 51/2014).

44. Je ustálené, že pri určovaní sumy nemajetkovej ujmy musia všeobecné súdy zároveň zohľadňovať svoju vlastnú rozhodovaciu činnosť, a teda v súlade s princípom rovnosti rozhodovať v porovnateľných veciach rovnako a v ich judikatúre by tak mal existovať vzťah priamej úmernosti medzi závažnosťou ujmy a výškou priznanej náhrady (US SR, sp.zn. III. ÚS 288/2017).

45. Výšku náhrady určí súd podľa svojej úvahy s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu práva. Samozrejme, rozsah takejto náhrady nie je bezbrehý a i súd je pri svojej voľnej úvahe limitovaný uvedenými zákonnými kritériami i základnými právnymi princípmi, medzi ktoré možno zaradiť napr. i princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, a ak takejto ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Ak sa spor na základe prihliadnutia

na prípadné skutkové a právne osobitosti prípadu rozhodne inak, každý má právo na dôkladné a presvedčivé odôvodnenie tohto odklonu.

46. Treba vychádzať i z toho, ako široko, mnohovrstevne a rozmanito je vnútorne rozčlenená (štruktúrovaná) osobnosť každej fyzickej osoby, aké individuálne a neopakovateľné vzťahy vznikajú medzi ňou a jej rodinnými príslušníkmi a aké dôsledky spôsobuje násilné pretrhnutie väzieb vo vnútri rodiny, ku ktorému dochádza stratou člena rodiny. Je nespochybniteľné, že negatívny zásah do tejto osobnostnej sféry pôsobí zraňujúco individuálne a rozmanito u každej fyzickej osoby inak, lebo každý človek, sama jeho podstata, jeho emócie, vzťahy k iným, sú veľmi individuálne. Ľudia nevnímajú vždy rovnako okolnosti vonkajšieho sveta a aj ich vzťahy s inými vykazujú znaky osobitosti, neopakovateľnosti a jedinečnosti. Vzhľadom na to aj dôsledky zásahov do týchto osobnostných sfér života každého človeka sú vysoko individuálne.

47. Pri posudzovaní primeranosti priznanej výšky náhrady za nemajetkovú ujmu žalobcom, sa odvolací súd musel vysporiadať aj s námietkami žalovaného 2/ týkajúcimi sa pochybenia súdu prvej inštancie, pokiaľ nezohľadnil zákon č. 274/2017 Z. z. o obetiach trestných činov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Zákon o obetiach trestných činov“).

48. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na závery vyplývajúce z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/188/2021 zo dňa 26.10.2023: „Vzťah medzi sekundárnou obeťou a škodcom by sa mal spravovať iba súkromnoprávnymi pravidlami určenými k jeho regulácii a výška náhrady by mala byť ustanovená podľa zákonných kritérií vykladaných spôsobom, aby bol čo najviac dosiahnutý cieľ týchto zákonných noriem. (F., V.: Určovanie výšky náhrady nemajetkovej ujmy sekundárnych obetí, IN: Súkromné právo č. 3/2020. Príspevok je súčasťou riešenia projektu VEGA č. 1/0535/19 „Náhrada nemajetkovej ujmy sekundárnych obetí pri usmrtení blízkej osoby“.) S citovaným právnym názorom sa vec prejednávajúci senát najvyššieho súdu stotožňuje a na základe neho vyvodzuje, že nie je daný dôvod k analogickej aplikácii ustanovení zákona o obetiach TČ na náhradu za citovú ujmu pozostalých obete dopravnej nehody. Zákon č. 274/2017 Z. z je verejno-právny predpis, ktorý explicitne nelimituje náhradu nemajetkovej ujmy mimo svojej pôsobnosti, má subsidiárnu povahu. Úhrada je realizovaná z príjmov štátu a štátne odškodnenie má iba subsidiárny charakter. Odškodnenie nie je možné priznať vtedy, ak obeti bola ujma uhradená inak (§ 10 ods. 2 písm. a) zákona). Teda, ak obeť trestného činu s úspechom vymôže plnú náhradu škody, napr. od poisťovne náhrada škody zo strany štátu v zmysle tohto zákona neprichádza do úvahy. Jediným limitom je iba ust. § 7 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla.“.

49. V kontexte uvedeného je zrejmé, že výšku nemajetkovej ujmy nemožno paušálne limitovať odkazom na zákon č. 274/2017 Z. z. o obetiach trestných činov, analógia legis v neprospech blízkych obete dopravnej nehody nie je prípustná.

50. Výška náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je súdom určovaná voľnou úvahou, vždy však s prihliadnutím na zákonné kritériá závažnosti vzniknutej ujmy a okolností, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnosti došlo. Určenie konkrétnej výšky náhrady potom musí zohľadňovať všetky okolnosti konkrétneho prípadu a musí byť v súlade s požiadavkou spravodlivosti. Závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy sa posudzuje najmä s poukazom na jej intenzitu, rozsah a trvanie. V tejto súvislosti je nutné zdôrazniť, že skúmané zásahy vyvolávajú spravidla ujmu dlhotrvajúcu, rozsiahlu a v zásade ničím nereparovateľnú, k čomu došlo aj v tomto prípade.

51. Prihliadnuc na mieru spoluzavinenia nebohej A. B. ustálenej na 25 %, považoval odvolací súd za dôvodné priznať žalobkyni 1/ náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 30.000,- eur. Pri ustaľovaní výšky náhrady za nemajetkovú ujmu žalobkyni 1/ odvolací súd prihliadol predovšetkým na intenzitu citového vzťahu žalobkyne 1/ a nebohej. Nebohá bola maloletá dcéra žalobkyne 1/, ktorá bola vo veku blízkom dospelosti a celý život mala ešte pred sebou, bola mladým, zdravým, nadaným dievčaťom, študentkou, ktorá mala ďalšie plány do budúcnosti. Žalobkyňa 1/ mala k svojej nebohej dcére veľmi silnú emočnú väzbu, s jej stratou sa nikdy nedokázala vyrovnať a viesť plnohodnotný život ďalej. Podľa vyjadrení ošetrujúceho lekára žalobkyne 1/, A. D. to ani nebude možné, nakoľko psychický stav žalobkyne 1/ má už chronický charakter, je odkázaná na medikamentóznu liečbu, ktorá jej stavy ťažkej depresie pomáha ako tak zvládať, no jej stav je trvalý. Zdravotné ťažkosti žalobkyne 1/ mali a aj majú výrazný vplyv na chod celej domácnosti a vzťahy v rodine. S manželom spolu intímne nežijú, došlo k hrubému

narušeniu funkčnosti žalobkyne 1/, ktorá udržiava minimálne sociálne kontakty, nemá záujem vychádzať z domu, niekedy má problém, čo i len vstať z postele, prakticky je vyradená z bežného pracovného, rodinného aj manželského života. Odvolací súd zohľadnil aj postoj žalovaného 1/, teda vinníka nehody, ktorý svojim protiprávnym konaním zavinil smrť mladého dievčaťa, dcéry žalobcov, no ani len neprejavil ľútosť nad svojím konaním, žalobcov žiadnym spôsobom nekontaktoval, nezúčastňoval sa pojednávaní, až v úplnom závere prvoinštančného konania sa žalovaný 1/ ospravedlnil žalobcom za nehodu, ktorá sa stala, pričom podal vlastnú verziu svojho správania sa po dopravnej nehode, no vo svetle všetkých vyššie uvedených okolností pôsobilo ospravedlnenie žalovaného 1/ umelo a účelovo. Čo sa týka majetkových pomerov žalovaného 1/, odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že tieto nemajú vplyv na rozsah nemajetkovej ujmy sekundárne poškodeného, teda žalobcov. Odvolací súd nepovažoval za potrebné sa zaoberať námietkou žalobkyne 1/ týkajúcej sa toho akú sumu si predžalobnou výzvou mienila uplatniť, (teda, že suma 40.000,- eur bola v predžalobnej výzve uvedená z dôvodu chyby v písaní spôsobenej právnou zástupkyňou žalobkyne 1/ s tým, že žalobkyňa 1/ si mienila aj v predžalobnej výzve uplatniť sumu 50.000,- eur a tú následne nechcela meniť a nenavyšovať v rámci súdneho konania), nakoľko výšku náhrady nemajetkovej ujmy priznanej prvoinštančným súdom považuje za dostatočnú a primeranú, reflektujúcu na dané skutkové okolnosti a spĺňajúcu zmysel, ktorý má náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle ustanovenia § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka napĺňať, t. j. dosiahnutie vyváženosti miery ujmy na hodnotách ľudskej dôstojnosti s konkrétnym finančným vyjadrením náhrady takej nemajetkovej ujmy, s prihliadnutím na všetky okolnosti konkrétneho prípadu, a tým účinné vyváženie a zmiernenie nepriaznivých následkov neoprávneného zásahu a poskytnutie čo najúplnejšej a najúčinnejšej občianskoprávnej ochrany osobnosti fyzickej osoby.

52. Vo vzťahu k žalobcovi 2/ je potrebné uviesť, že predžalobnou výzvou aj žalobou si uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 20.000,- eur. Súd prvej inštancie mu priznal náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 15.000,- eur.

53. Vzhľadom na zistený skutkový stav, súd prvej inštancie správne postupoval, ak náhradu nemajetkovej ujmy stanovil diferencovane vo vzťahu k žalobkyni 1/ a žalobcovi 2/. K okolnostiam súvisiacim s prežívaním tragickej udalosti, ktorá žalobcov postihla sa obaja opakovane vyjadrovali v priebehu celého súdneho konania písomnými vyjadreniami a taktiež aj v rámci svojho výsluchu na pojednávaní.

54. Pri nároku žalobcu 2/ odvolací súd vychádzal zo skutkových okolností, ktoré neboli sporné, a to vzťah žalobcu 2/ s jeho maloletou dcérou. Aj v jeho prípade došlo k značnému zásahu do jeho práva na súkromie a práva na rodinný život. Žalobca 2/ mal so svojou nebohou dcérou silné citové väzby, žili spolu v jednej domácnosti, uviedol, že ju mal najradšej z celej rodiny, dcéra sa volala po ňom – A.. Bol pri jej narodení, kedy ju, ako sa žalobca 2/ sám vyjadril, celú krvavú držal v náručí, rovnako ako aj v čase jej smrti, kedy prišiel na miesto nehody a aj vtedy ju celú krvavú držal v náručí. Žalobcu 2/ rovnako ako aj žalobkyne 1/ sa mimoriadne dotýkalo, že žalovaný 1/ sa im za smrť ich maloletej dcéry nikdy poriadne neospravedlnil. K ospravedlneniu došlo až po niekoľkých rokoch od smrti ich dcéry, a aj to na pojednávaní na prvoinštančnom súde potom, čo obaja žalobcovia na túto skutočnosť opakovane poukazovali, teda na postoj vinníka nehody ku „škode“, ktorú svojím protiprávnym konaním spôsobil - smrť dcéry žalobcov, ktorá bola vo veku blízkom dospelosti. Aj keď tragická smrť dcéry na žalobcu 2/ nemala až také drastické a radikálne následky ako na žalobkyňu 1/, jeho bolesť a stratu odvolací súd nechce v žiadnom prípade zľahčovať. Prihliadnuc na všetky skutkové okolnosti ako aj na mieru spoluzavinenia nebohej A. B., odvolací súd ustálil výšku náhrady nemajetkovej ujmy žalobcu 2/ na sumu 15.000,- eur.

55. Vo vzťahu k zásahom, ktoré obaja žalobcovia utrpeli smrťou ich maloletej dcéry sa odvolací súd podrobnejšie nevyjadroval, nakoľko sa k nim mimoriadne detailne vyjadril súd prvej inštancie, na ktoré závery v tomto ohľade odvolací súd odkazuje.

56. Následne, odvolací súd považoval za potrebné sa vyjadriť k otázke charakteru spoločenstva medzi solidárne zaviazanými dlžníkmi, ku ktorej Najvyšší súd Slovenskej republiky už zaujal stanovisko, keď napr. v rozhodnutí sp. zn. 4Cdo/203/2005 uviedol, že žalovaní solidárni dlžníci sú zásadne samostatnými a nie nerozlučnými spoločníkmi v konaní. Vysvetlil, že právny základ záväzku každého z nich a prípadné námietky proti nemu môžu byť u každého spoločníka posúdené nezávisle. Samotná povaha solidarity sa vyznačuje mnohosťou právnych vzťahov spätých iba totožnosťou plnenia, či predmetu plnenia. Solidárny

záväzok sa ale nemusí vyznačovať totožným obsahom, rôznosť práva a povinnosti k tomu istému plneniu je tu prípadnú. Ak teda ide o samostatné záväzky, ktoré nemusia byť ani obsahovo totožné, potom už táto skutočnosť vylučuje, že by mohlo ísť medzi solidárnymi dlžníkmi o také spoločné práva, aby sa rozsudok musel vzťahovať na všetkých.

57. Odvolací súd má za to, že v prejednávanej veci sa rozsudok nemusí vzťahovať na oboch žalovaných solidárnych dlžníkov a o nerozlučné spoločenstvo v predmetnej veci nepôjde tiež preto, že veriteľ si mohol zvoliť, či bude o celé plnenie žalovať oboch alebo len jedného spoludlžníka. Z hmotného práva, podľa ktorého je len na úvahe veriteľa, či bude celé plnenie alebo jeho časť žiadať len od niektorého alebo od všetkých solidárnych dlžníkov, totiž vyplýva, že pasívne vecne legitimovaný je ktorýkoľvek solidárny dlžník sám o sebe. Už z toho, že o založení procesného spoločenstva medzi solidárnymi dlžníkmi rozhoduje iba vôľa veriteľa (pôjde o tzv. dobrovoľné spoločenstvo), vyplýva záver o samostatnosti spoločníkov. Inak povedané, aj keď sú žalovaní 1/ a 2/ solidárni dlžníci, nemusí sa rozsudok vzťahovať na oboch, lebo každému z nich prislúchajú jeho (resp. aj jeho) osobné námietky, ktoré sa posudzujú iba vo vzťahu k nemu samému. Keďže v prejednávanej veci na strane žalovaných išlo o samostatné spoločenstvo dlžníkov, odvolací súd túto skutočnosť pretavil aj do výrokovej časti svojho rozhodnutia.

58. Pokiaľ ide o námietky žalobcov vo vzťahu k výroku II., ktorým súd prvej inštancie rozhodol o nároku na náhrade trov konania v časti žaloby o náhradu škody, odvolací súd uvádza, že jediným argumentom žalobcov bolo tvrdenie, že boli aktívne vecne legitimovaní k uplatnenej náhrade spôsobenej škody, ktorú zavinil žalovaný 1/ a ktorú mal nahradiť žalovaný 2/ titulom zákonného poistenia. S ohľadom na uvedené považujú žalobcovia priznaný nárok na náhradu trov konania žalovaným v rozsahu 100% za nedôvodný. S uvedeným tvrdením sa odvolací súd nestotožňuje, žalobcovia boli v časti žalobného nároku o zaplatenie náhrady škody neúspešní, preto im v súlade s ust. § 255 ods. 1 CSP vznikla povinnosť nahradiť trovy konania protistrane, ktorá bola v tejto časti konania úspešná. Odvolací súd zdôrazňuje, že zmyslom a účelom náhrady trov konania je poskytnúť úspešnej strane konania, ktorej to priznáva zákon, náhradu tých trov konania, ktoré vo vecnej a časovej súvislosti s konaním musela alebo bude musieť nepochybne zaplatiť, pričom by ich nemusela zaplatiť, ak by tu nebolo konanie pred všeobecným súdom. Žalobcovia v priebehu konania (ani odvolacieho) neuvádzali žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali použitie ust. § 257 CSP, rovnako ani odvolací súd nezistil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa na postup podľa ust. § 257 CSP.

59. Preto bolo potrebné rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch II., IV., VI. a v III. napadnutom vyhovujúcom výroku, čo do uloženia povinnosti žalovaného 1/ a 2/ zaplatiť žalobkyni 1/ titulom náhrady nemajetkovej ujmy sumu 30.000,- eur a v V. napadnutom vyhovujúcom výroku, čo do uloženia povinnosti žalovaného 1/ a 2/ zaplatiť žalobcovi 2/ titulom náhrady nemajetkovej ujmy sumu 15.000,- eur postupom podľa § 387 ods. 1 CSP, ako vecne správne potvrdiť.

60. Zároveň bolo potrebné rozsudok v III. napadnutom vyhovujúcom výroku v časti týkajúcej sa splnenia záväzku žalovaným 1/ a 2/ a v V. napadnutom vyhovujúcom výroku v časti týkajúcej sa splnenia záväzku žalovaným 1/ a 2/ postupom podľa § 388 CSP zmeniť tak, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého žalovaného.

61. O nároku na náhradu trov v časti žaloby o náhradu nemajetkovej ujmy rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1, ods. 2 CSP v spojení s ust. § 262 ods. 1 a ust. § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešným žalobcom 1/ a 2/ priznal voči neúspešným žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnom skončení veci (§ 262 ods. 2 CSP). Dôvodom takéhoto rozhodnutia bola skutočnosť, že výška žalobcami 1/ a 2/ uplatneného nároku bez akýchkoľvek pochybností závisela od úvahy súdu. Aj keď Civilný sporový poriadok už nemá ustanovenie obdobné úprave obsiahnutej v § 142 ods. 3 zákona č. 99/1963 Občiansky súdny poriadok, uvedené neznamená, aby nová právna úprava vylučovala osobitný režim posudzovania úspechu v konaní o nároku na náhradu trov v prípadoch, keď výška plnenia závisela od úvahy súdu. Pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy bolo povinnosťou žalobcov 1/ a 2/ v žalobe uviesť jeho požadovanú výšku. Z povahy tohto nároku však vyplýva, že presné stanovenie výšky plnenia je závislé od úvahy súdu a nemožno od žalobcov 1/ a 2/ spravodlivo očakávať, aby sa presne „trafili“ do úvahy súdu, pokiaľ ide o výšku plnenia. V sporovom konaní je kritérium procesného úspechu prvoradým kritériom posudzovania náhrady trov, čomu zodpovedá aj systematické začlenenie ustanovenia § 255 CSP. Podľa

tohto kritéria môže súd priznať náhradu trov konania v plnej výške aj vtedy, ak súd prizná nárok úspešnej strane, nie však v požadovanej výške. Ide o prípady, keď výška nároku závisí od úvahy súdu. Zmena vyhovujúcich výrokov spočívala len v spôsobe plnenia žalovaných. Odvolací súd nezistil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa na postup podľa § 257 CSP.

62. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania v časti týkajúcej sa odvolania žalobcov 1/ a 2/ voči II. napadnutému výroku bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 262 ods. 1 a ust. § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešným žalovaným 1/ a 2/ bol priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešným žalobcom 1/ a 2/ v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnom skončení veci (§ 262 ods. 2 CSP). Odvolací súd nezistil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa na postup podľa § 257 CSP.

63. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.
Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).
Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 C.s.p.).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 C.s.p.).
Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).
V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).